

پیامبر اسلام (ص)

الگوی معلمان

درود بی پایان ما نثار معلمی باد که با هر سخنش روح و جان می گیریم و استعدادها و قابلیت هایمان شکوفا می شود. با شنیدن کلامش پر می گیریم، پرواز می کنیم و به بلندای انسانیت رهنمون می شویم و به سرچشمه حکمت دست می یابیم. کلام معلم دیده بصیرت مان را می گشاید و ارزش های والا و متعالی را به ما می نمایاند. نقش معلم و معلمی به قدری گرانقدر و بالاست که پیامبر اکرم (ص) می فرماید: «بالتعلیم ارسلت (بحار الانوار، ج ۱: ۲۰۶): من برای تعلیم و تربیت فرستاده شده ام.»

نقش معلم از نظر تربیتی به قدری حساس و با اهمیت است که امام علی (ع) فرموده است: «کسی که خود را در مقام راهبری مردم قرار می دهد، باید پیش از آنکه به تعلیم دیگران بپردازد، به تعلیم خویش اقدام کند و تأدیب او به عملش پیش از تأدیب به وسیله زبانش باشد. کسی که معلم و ادب کننده خویش است، به احترام سزاوارتر از کسی است که (فقط) معلم و مربی مردم است» (نهج البلاغه، کلمات قصار، شماره ۳۷).

آری همکاران محترم، معلمی کاری است دشوار و رسالتی است بس بزرگ و هر کسی را توان پذیرش این مسئولیت خطیر نیست. سوز و درد می خواهد، صبر و تحمل می طلبد و پایه و اساس همه اینها محبت داشتن است و دوست داشتن دیگران.

تحقق امر تربیت نیازمند برقراری رابطه عاطفی بین معلم و متعلم یا مربی و متری است. معلم باید درباره دانش آموزان، خواهان اموری باشد که خود نسبت به آن امور در مورد خویش احساس علاقه می کند. به این ترتیب، هرگونه بدی و نامطلوبی را که برای خود نمی پسندد، برای دانش آموز خود نیز نپسندد.

پیامبر اسلام (ص) می فرماید: «معلم و آموزگار باشید (و درس شما زمزمه محبت باشد). در تعلیم خود، دشوار و سخت گیر نباشید و موضوع تعلیم را بر مردم ناهموار نسازید، زیرا معلم و آموزگاری که با آمیزه محبت تعلیم می دهد، از انسان سخت گیر بهتر و با ارزش تر است» (منیة المرید، ص ۶۹).

بنابراین، لازم است معلم با شادابی و گشاده رویی و اظهار شادمانی و محبتی خوشایند نسبت به دانش آموزانش، زمینه برقراری ارتباط صمیمانه را فراهم آورد. همچنین، معلم باید زمینه لازم را برای تکریم دانش آموزان فراهم کند، چرا که این تکریم بستر مناسبی برای برقراری پیوند عاطفی و محبت و مهرورزی بیشتر فراهم می آورد.

کریم رضا حسینی

